

Πρβ. καὶ σελ. 418 «Κουρᾶ δὲ καὶ ξύρησις παρελήφθησαν—εἶτα ξυρᾶν, εἶτα καὶ τῇ ἀναξυρήσει χρῆσθαι· ἡ δὲ τῶν ἀτριχούντων ξύρησις ἐστὶ καὶ καθαρωτέρα καὶ πραοτέρα τῆς ἐν χρωτὶ κουρᾶς—Τῆς δὲ κουρᾶς ἡ παραπλήσιος τῇ ξυρήσει κτέ.» καὶ σελ. 419, 1 «ἡ πραεῖα κουρᾶ καὶ ξύρησις» καὶ Πλούτ. Ἑθικ. σελ. 352 γ' «λινοστολῖαι καὶ ξυρήσεις (ξύρησις).» Καὶ παρ' ἄλλοις δ' εὐρέθη τὸ ὄνομα ξύρησις. Φέρεται δὲ παρὰ τῷ Ὀρειδασίῳ καὶ «μετὰ τὴν τῶν τριχῶν ἀποξύρησιν» (Τόμ. Δ', σελ. 149, 11) καὶ «ἐπιξύρητέον τὸν τόπον» (Τόμ. Β', σελ. 418, 9), ὡς ὅμοιον τὸ ὑπὸ Παύλου τοῦ Αἰγινήτου ῥηθὲν προξύρητέον (σελ. 90). Ὑπὸ Διογένοους τοῦ Λαερτίου ἐλέχθη «εἰσελθὼν ποτε ἡμιξύρητος εἰς νέων συμπόσιον» (βιβλ. ς', 33), ὑπὸ δὲ τοῦ Εὐσταθίου «βαρύνεται δὲ ὁμοίως καὶ ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος» (Παρεκβ. εἰς Ὅμηρ. σελ. 939, 14. Πρβ. καὶ Φώτ. Λεξ. σελ. 312, 1). Ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς τοῦ Ψευδήρωδιανοῦ σελ. 180 κεῖται «ξυρῶ ξυρήσω ξυρησμός» (Πρβ. τὰ ὑφ' ἡμῶν γεγραμμένα ἐν τῷ Ἀθηναίῳ Τόμ. Ζ', σελ. 373).

§ 5. Ξύρεσθαι καὶ ξύρασθαι.

Ἐν τῷ παρηκμακῶτι ἐλληνισμῷ ἐγένετο χρῆσις καὶ τοῦ βαρυτόνου τύπου ξύρεσθαι, ὡς καὶ τοῦ ἐσχηματισμένου ἐξ αὐτοῦ ἀορίστου ξύρασθαι. Πρβ. μαρτύρεσθαι-μαρτύρασθαι, ὀδύρεσθαι-ὀδύρασθαι, κτλ. Ὁ Σκαρλᾶτος γράφει ἐν τῷ Λεξικῶ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης σελ. 907 «Ξύρομαι, Μ. ξυροῦμαι (ἀόρ. Ἐξυράμην)= Ξυράομαι, ξυρίζομαι. Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεχε τὰ γένηια, Πλ.» Τοῦ μέλλοντος ξυροῦμαι οὐτ' ἄλλος ἐμνημόνευσε παράδειγμα οὐτε ἡμεῖς ἔχομεν νὰ μνημονεύσωμεν. Ὡφείλε δ' ὁ καλὸς λεξικογράφος, ἂν ἐφρόντιζε τῆς ἀκριβείας, νὰ δηλώσῃ ὅτι τοῦ μεταγενεστέρου ἐλληνισμοῦ ἴδιος εἶνε ὁ τύπος ξύρομαι.

Τοῦ τύπου τούτου ποιεῖται μνεῖαν καὶ ὁ Εὐστάθιος ἐν ταῖς εἰς Ὅμηρον Παρεκβολαῖς λέγων σελ. 1257, 9 «Τὸ δὲ ἐλκομένας νυούς ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἔλκηθεισας θύγατρας, πλὴν ὅσον ἐκεῖνο μὲν περισπωμένης ἐστὶ συζυγίας· ἐλκῶ γὰρ ἐλκήσω τὸ βιάζομαι, ἀφ' οὗ καὶ

ὁ προρρηθείς που ἐλκρηθῶς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὸ Λητῶ γὰρ ἤλκρησε· τὸ δὲ ἔλκω βεβαρυτόνηται· ὥστε διαφορεῖται καὶ τὸ ἔλκω οὐ μόνον βαρυτόνως προφερόμενον ἀλλὰ καὶ περισπώμενον. Οὕτω καὶ ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι σὺν ἑτέροις πολλοῖς καὶ αἰδουαὶ καὶ αἰδοῦμαι καὶ ξυροῦμαι, ὡς τὸ ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ, καὶ ξύρομαι, οἶον ξύρεσθαι τὸν πώγωνα καὶ πιττοκοπούμενον ἢ ξυρόμενον καὶ ξυρόμενον τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ὄρρον καὶ νόμου ὄντος ἐν Ῥόδῳ μὴ ξύρεσθαι. Κεῖται δὲ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ δειπνοσοφιστοῦ» καὶ σελ. 1798, 21 «Ὡστε τὸ κνυζῶ πολλαῖς μεμέρισται συζυγίαις· τριχῶς γὰρ φέρεται· κνυζῶ κνυζεῖς, κνυζῶ κνυζᾶς, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, καὶ κνυζῶ κνυζοῖς. Οὐ πολλὰ δὲ τῶν περισπωμένων ῥημάτων οὕτω τριλογοῦνται, πλείω δὲ τὰ (βαρύτονά τε ὄντα) καὶ περισπώμενα, ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ στέρεσθαι καὶ στερεῖσθαι καὶ μυρίων ἄλλων, ἐν οἷς καὶ τὸ ξυρεῖσθαι καὶ ξύρεσθαι, οὗ μετοχῆ παθητικῆ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ τὸ ξυρόμενοι καὶ λειαινόμενοι διετέλουν ἄνδρες ὄντες.» Ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται «πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον» (σελ. 565 ἄ) καὶ «ξυρουμένους τὴν ὑπήνην» (σελ. 565 ς') καὶ «ξυροίμενοι καὶ λειαινόμενοι» (σελ. 260 ε'), ἀλλὰ παρὰ τῷ Πολυβίῳ σελ. 632, 4 ἔχουσι τάντίγραφα «οἱ μὲν ξυρόμενοι καὶ λειαινόμενοι διετέλουν ἄνδρες ὄντες.»

Κεῖται δὲ καὶ ἐν τοῖς Βεκκήρου Ἀνεκδότοις σελ. 109, 32 «Ξύρεσθαι φασὶ λέγειν καὶ ξυρόμενον.»

Μαρτύρια τοῦ τε ἀπλοῦ ξύρεσθαι καὶ ξύρασθαι καὶ τοῦ συνθέτου ἀποξύρεσθαι καὶ ἀποξύρασθαι παρατιθέμεθα τάδε.

ξύρεσθαι. Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. σελ. 565 ἄ «τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα κατ' Ἀλέξανδρον προῆκται» καὶ σελ. 565 γ' «ἐν Ῥόδῳ δὲ νόμου ὄντος μὴ ξύρεσθαι, οὐδὲ ὁ ἐπιληψόμενος οὐδεὶς ἐστὶ διὰ τὸ πάντας ξύρεσθαι.» Πλούτ. Τίτ. Φλαμ. ΙΓ', 6 «ξύρεσθαι τε τὰς κεφαλὰς καὶ πιλία φορεῖν» καὶ Ἀντων. Α', 2 «ξύρεσθαι μέλλων κατέβρεχε τὰ γένεια» καὶ Ἡθικ. σελ. 352 γ' «ξύρεσθαι δὲ τὰς κεφαλὰς διὰ τὸ πένθος.» Λουκιαν. περὶ τῆς Περρεγρ. Τελ. 17 «ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἡμισυ.» Διογεν.

Λαέρτ. Η', 87 «ξυρόμενον τε ὑπήνην καὶ ὄφρυς τὴν ὀκταετηρίδα κατὰ τινὰς συγγράφαι.» Ὠριγεν. Τόμ. Α', σελ. 286 «ὅτε δὲ ξύρεται καὶ προσφορὰν προσφέρει.» Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 261 «ξύρεσθαι καὶ λεαίνεσθαι» καὶ σελ. 262 «ξύρεσθαί τε καὶ ἀποτίλλεσθαι καὶ λεαίνεσθαι.» Ἀθῆν. σελ. 565 ς' «ὕμεις δὲ ξυρομένους τὰ γένεια περιφέρετε τοὺς ἐρωμένους, τοῦ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα κατ' Ἀλέξανδρον εὐρημένου.» Μανέθ. Ε', 103 «ξυρομένους κεφαλᾶς.» Τρεπτόν δὲ τὸ παρ' Ἀθηναίῳ περιφέρετε εἰς τὸ περιφέρεσθε= περιάγεσθε. Πρβ. σελ. 565 ς' «ἐρωμένους περιάγεσθαι ξυρουμένους τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ὄφρον.»

ξύρασθαι. Πλούτ. Ἠθικ. σελ. 336 ἐ «τὴν κεφαλὴν ξυράμενος καὶ πιλίον ἐπιθέμενος.» Λουκιαν. ἢ Ψευδολογ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 53 «τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι ἐσέρχονται» καὶ 55 «κεφαλὴν μὲν ἔδδε καὶ ὄφρυας ἐξύρατο.» Δί. Κάσσ. ΜΗ', λδ', 3 «τὸν πώγωνα ὁ Καῖσαρ τότε πρῶτον ξυράμενος» καὶ ΕΑ', ιθ', 1 «τότε πρῶτον ἐξύρατο» καὶ ΕΗ', ιέ, 5 «δι' ἐκείνου τὸ γένειον ἐξύρατο» καὶ ΟΗ', λθ', 2 «τὸ γένειον πᾶν ξυράμενος.» Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Δ', ή, 23 «ξυραμένην αὐτὴν καὶ πένθιμον σχῆμα ἀναλαβοῦσαν.» Ὠριγέν. Τόμ. Α', σελ. 28 «ξυράμενον καὶ προσφορὰν ποιήσαντα» καὶ Τόμ. Δ', σελ. 166 «γαμουμένης δὲ μετὰ τὸ ξύρασθαι» καὶ Τόμ. ΙΔ', σελ. 202 «ἀποθέμενοι τὸν κόσμον τῆς νοητῆς αὐτῶν κεφαλῆς καὶ ξυράμενοι.» Ὀρειβάσ. Τόμ. Δ', σελ. 554, 34 «ξυράμενον τὴν κεφαλὴν.» Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφ. Δ', 17 «ξυράμενος δὲ τοῦ σώματος τὰ περιττὰ λαμβάνει στολήν.» Φώτ. Βιβλ. σελ. 493, 2 «τῆς κεφαλῆς ξυράμενος τὸ ἡμισυ.» Ἐν τῇ Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῇ ΙΑ', 6 ἀναγινώσκειται «εἰ γὰρ οὐ κατακαλύπτεται γυνή, καὶ κειράσθω ἢ ξυράσθω· εἰ δὲ αἰσχρὸν γυναικί τὸ κείρασθαι ἢ ξυράσθαι, κατακαλυπτέσθω» (Πρβ. καὶ Θεοδώρητ. Τόμ. Γ', σελ. 234). Ἀλλὰ μεταγραπτέον ξύρασθαι, ἵνα συνάδῃ τῷ κείρασθαι. Καὶ τὸ ξυράσθω δὲ προστακτικὴ τοῦ ἀορίστου ξύρασθαι εἶνε, οὐχὶ τοῦ ἐνεστώτος ξυράσθαι. Ἴδε Ναβῆρον Μνημοσ. 1878, σελ. 99.

ἀποξύρεσθαι. Δί. Κάσσ. ΝΖ', ι, 5 «ἀντεπέστειλεν ὅτι κείρεσθαι

μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι.» Παρὰ τῷ Σουΐδα λ. Τιβέριος κείτται «τοὺς περισσὰ ἐπαίροντας ἄρχοντας ἐκόλαξε λέγων· κείρεσθαι μου τὰ πρόβατα ἀλλ' οὐ ξυραῖσθαι βούλομαι.» Ἄλλὰ παρ' Ἰωάννη τῷ Ἀντισοχεῖ (σελ. 801), ἐξ οὗ εἶνε ταῦτα εἰλημμένα, φέρεται ἀποξύρασθαι ἤτοι ἀποξυραῖσθαι. Πρβ. Κ. Μυλλήρον Ἐποστ. Ἱστορ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 570.

ἀποξύρασθαι. Πλούτ. Ὀθ. Β', 3 «ἐδεήθη δ' ὑπομεῖναι, ἕως ἂν ἀποξύρηται τὸ γένειον.» Πολύαιν. Στρατηγ. Α', 24 «ἀποξυράμενος ἔδειξεν Ἀρισταγόρα τὰ στίγματα.»

Εὐρίσκειται δὲ καὶ ὁ ἐνεργητικὸς ἀόριστος ξῦραι καὶ ἀποξῦραι, οἷον ἐν τοῖς Ἱπποκρατείοις Τόμ. Β', σελ. 247 «ψύχειν τὴν κεφαλὴν μάλιστα μὲν ξύραντα» καὶ ἐν ταῖς Χιλιάσι τοῦ Τζέτζου Θ', 227 «λαβὼν οἰκέτην ἔξυρε τὴν κεφαλὴν ἐκείνου» καὶ 231 «ξύρας δὲ τοῦτον καὶ αὐτός» καὶ ἐν τοῖς Στρατηγικοῖς τοῦ Πολυαίνου Α', 24 «οἰκέτην πιστὸν ἀποξύρας τὰς τρίχας στίγματα ἐνέγραψε τῇ κεφαλῇ» καὶ παρὰ τῷ Ὀρειδασίῳ Τόμ. Β', σελ. 446, 1 «τὰ δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ ἐξανθήματα μετὰ τὸ ἀποξῦραι κιμωλίᾳ—διαχρίομεν» (Πρβ. καὶ Τόμ. Δ', σελ. 31, 11). Μετετυπώσαμεν δ' ἡμεῖς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τὸ ἐν Τόμ. Β', σελ. 367, 6 προαποξυρῆς εἰς τὸ προαποξύρης. Ὁ Σκαρλάτος ἐν τῷ Λεξικῷ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης σελ. 159 λέγει «Ἀποξύρω, Μ. ξυρῶ.» Παρὰ τίνι κείτται ὁ μέλλων ἀποξυρῶ ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν.

Ὁ Τζέτζης ἐν ταῖς Χιλιάσι Β', 540 εἶπε «ταύτας δ' ἀποξυρέντες ἐκεῖνοι μὲν ἐκ θυγατρῶν, κτέ.» Πρβ. σύρεσθαι - συρῆναι καὶ φύρεσθαι - φυρῆναι (συμφυρῆναι, συναναφυρῆναι).

Ἐν τῷ Ψευδολογιστῇ τοῦ Λουκιανοῦ § 27 ἀπαντᾷ «ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν.» Ἄλλ' ὁ Ἐρουερόδην (Μνημοσ. 1879 σελ. 386) μεταβάλλει αὐτὸ εἰς ἐξύρεις ἐπιφέρων «Nam ξυρᾶν et ξύρειν ressimae sunt Graecitatis.»

§ 6. Ψυχοισθέντας—χρισθέντας.

Ἀλέξ Τραλλιαν. Τόμ. Α', σελ. 325 «Ἐπὶ πάντων μὲν ὁ τῆς πτισάνης χυλὸς ἐπιτήδειος, ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῶν γνησίων καὶ δια-

καῶν καύσων καὶ δίψος ἔχόντων σφοδρὸν ΚΑΙ ψυχρισθέντα ἐπι-
 διδόναι τὸν χυλὸν· καὶ τὰς κηρωτὰς δὲ ὁμοίως σκευάζειν ΔΕΙ διὰ
 τοῦ ψυχροῦ ὕδατος καὶ ῥοδίνου καὶ τῶν ἐμψυχόντων· ἐπὶ δὲ τῶν
 νόθων οὐδαμῶς, ἀλλ' ἄρκει χλιαρὰ πάντα καὶ εὐκρατα καὶ μηδὲν
 ἔχοντα τῶν σφοδρῶς ψύχειν δυναμένων. Καὶ θριδακίνης χρισθέν-
 τας καυλοῦς καὶ φά, ὁμοίως καὶ Ἴντυβα καὶ τρώξιμα καὶ κολο-
 κύνθας ἐπιδιδόναι πάντα συμφέρει τοῖς διακαῶς πυρέττουσι.»

Πρῶτον μὲν ἀναγινώσκομεν «ΔΕΙ ψυχρισθέντα ἐπιδιδόναι τὸν
 χυλόν,» καθάπερ μετ' ὀλίγα κεῖται «σκευάζειν ΔΕΙ διὰ τοῦ ψυ-
 χροῦ ὕδατος·» ἔπειτα δὲ παρατηροῦμεν ὅτι, ὡς ἔγραψεν ὁ Τραλλ-
 λιανὸς «δεῖ ψυχρισθέντα ἐπιδιδόναι τὸν χυλόν,» οὕτω καὶ «θριδα-
 κίνης δὲ ΨΥχρισθέντας καυλοῦς—ἐπιδιδόναι—συμφέρει τοῖς δια-
 καῶς πυρέττουσι,» ὅπερ ἀπολέσαν τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐγένετο
 χρισθέντας. Τὴν ὑγιῶς ἔχουσαν ἐκφορὰν βλέπει τις καὶ ἐν σελ.
 375 «ἀποροῦντι δέ σοι πεπόνων καὶ καυλοὶ θριδάκων ψυχρισθέν-
 τες καὶ κολοκύνθαι.» Πρβ. καὶ σελ. 327 «τοῖς καιομένοις μάλι-
 στα τὸ ἦπαρ καὶ ῥοδίνον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ψυχρισθέν» καὶ σελ.
 359 «εἰ καὶ ψυχρισθέντας ἐπιρρίπτειν βουληθείης τοὺς χυλοῦς»
 καὶ σελ. 373 «πέποννας ψυχρισθέντας καλῶς πρὸ μιᾶς ὥρας τῆς
 εἰσβολῆς προσενέγκασθαι κελεύσας» καὶ Τόμ. Β', σελ. 329 «ἐπι-
 τήδειός ἐστι τούτοις καὶ θριδακίνη ὡσαύτως ψυχρισθεῖσα» καὶ
 σελ. 365 «αἰ μεγάλαι καὶ εὐθαλεῖς θριδακίνας ψυχρισθεῖσαι κα-
 λῶς διδόμεναι» καὶ σελ. 367 «ῥοδίνον οἶδα δεδωκῶς ψυχρισθέν»
 καὶ σελ. 369 «τοὺς ὄνυχας καλῶς ἐψηθέντας καὶ ψυχρισθέντας»
 καὶ σελ. 373 «ψυχρισθεῖσα ἢ κηρωτὴ ἐπιβαλλέσθω.» Φέρεται δὲ
 παρὰ τῷ Τραλλιανῷ καὶ ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστῶς ψυχρίζειν, οἷον
 «δεῖ δὲ ψυχρίζειν τὸν κηρόν» (Τόμ. Β', σελ. 515), καὶ ἡ με-
 τοχὴ αὐτοῦ, οἷον «λαμβάνέτωσαν ἢ ῥοσάτου ἢ ἀψινθάτου ψυχρί-
 ζοντες» (Τόμ. Β', σελ. 513).

Εὐρέθη καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου παρὰ τῷ
 Γαληνῷ λέγοντι Τόμ. Γ', σελ. 811 «τῆς καλουμένης παρὰ Ῥω-
 μαίοις μέλκης ἐψυχρισμένης» καὶ σελ. 812 «πτισάνης χυλῷ χρή-
 σασθαι καλῶς ἐψυχρισμένῳ» καὶ σελ. 813 «ἔστω δὲ ὁ κεραυνύ-

μενος οἶνος ὡσαύτως προεψυχρισμένος· οὕτω γὰρ ὀνομάζειν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς τοὺς ἐν ὕδατι ψυχροτάτῳ προεψυγμένους, ἀγγείου δηλονότι τὸν οἶνον ἔχοντος ἐνισταμένου τῷ ὕδατι.» Γραπτέον δ' ἰσως «τοῦ ἀγγείου δηλονότι τοῦ τὸν οἶνον ἔχοντος κτέ.»

Σημειωτέον δ' ὅτι κεῖται παρὰ τῷ Τραλλιανῷ Τόμ. Β', σελ. 163 «Τοῦτο τὸ φάρμακον Ἰακώβου τοῦ ψυχροστοῦ ὀνομάζουσι μεγάλου ἀνδρὸς καὶ θεοφιλεστάτου περὶ τὴν τέχνην γενομένου. Ἐκαλεῖτο δὲ ψυχροστός, ὅτι ὑγραίνουση τροφῇ ἐκέχρητο.» Ἡ δὲ τοῦ Η ἐκφορὰ τοῦ ἐκ τοῦ ψυχρίζειν πάντως παρηγμένου ὀνόματος, ἣν βλέπει τις καὶ ἐν σελ. 564 καὶ 570, ἔχει ἀτοπώτατα. Παρ' Ἰωάννη τῷ Μαλαλαῶ σελ. 370, 6 εἶνε γεγραμμένον «Ἰακώβου δὲ τοῦ κόμητος καὶ ἀρχιάτρου τοῦ λεγομένου ψυχριστοῦ παρακαλέσαντος τὸν βασιλέα,» ὡς καὶ παρὰ τῷ Σουΐδα «Ἰάκωβος Ἡσυχίου υἱὸς ἰατροῦ, ὁ ἐπικληθεὶς ψυχριστός,» ἐν δὲ τῷ Πασχαλίῳ καλουμένῳ Χρονικῷ ἀναγινώσκεται σελ. 595, 14 «Ἰάκωβος δὲ ὁ Κίλιξ—ὁ λεγόμενος ψυχριστὸς παρεκάλεσε τὸν βασιλέα· ἐφίλει γὰρ αὐτὸς ὁ Λέων αὐτὸν τὸν ψυχριστόν.» Νομίζουσι δὲ τινες ὅτι οὐχὶ ψυχριστός ἀλλὰ ψυχριστῆς ἐπωνομάζετο ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἰάκωβος (Ἴδε Δινδόρριον Θησ. Στεφ. Τόμ. Η', σελ. 1959). Τὴν γνώμην ταύτην ἀποδεξάμενος ὁ Φλάχιος ἐξέδωκε παρ' Ἡσυχίῳ τῷ Μιλησίῳ σελ. 101, 4 «Ἰάκωβος Ἡσυχίου υἱὸς ἰατροῦ, ὁ ἐπικληθεὶς ψυχριστῆς.»

Ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου ἐμνημόνευσεν ὁ Ἄσιος καὶ τὸ ὄνομα ψυχριστήριον. Παρὰ Κωνσταντίνῳ τῷ Πορφυρογεννήτῳ Τόμ. Α', σελ. 466, 16 ἀπαντᾷ «ψυχριστάρια ἀργυρᾶ.»

§ 7. Ὁ κόρυδος καὶ ἡ κόρυδος.

Ἐν τῇ γλώσσει τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρχεν ὄνομα κόρυδος, ὅπερ ὠξύνετο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὴν τοῦ Ἀρκαδίου μαρτυρίαν λέγοντος ἐν τῷ περὶ Τόνων «Τὰ εἰς ΔΟΣ ὑπερδισύλλαβα βραχεῖα παραληγόμενα προπαροξύνεται· ὄμαδος, κέλαδος, Τένεδος, κόρυδος, ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ δξύνουσιν» (σελ. 48). Οὐδένα δὲ τῶν περὶ

τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολουμένων λανθάνει ὅτι τὰ τοῦ Ἄρκαδίου εἶνε εἰλημμένα ἐκ τῆς Καθολικῆς Προσφῶδίας τοῦ Ἡρωδιανοῦ.

Εὐρίσκεται δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο παρά τε τοῖς παλαιοῖς, οἷον παρά τῷ Ἀριστοφάνει Ὀρν. 302 καὶ 472 καὶ 476 καὶ 1295 καὶ τῷ Ἀναξανδρίῳ Ἀποσπ. 40,65 Μειν. καὶ τῷ Πλάτῳ Εὐθυδ. σελ. 291 β, καὶ παρά τοῖς μεταγενεστέροις, οἷον παρά τῷ Αἰλιανῷ περὶ Ζῷ. Α', 35 «προβάλλεται δὲ καὶ κόρυθος ἄγρωστιν» καὶ παρ' ἑτέροις. Κεῖται δὲ καὶ παρά τῷ Ἀριστοτέλει Τόμ. Γ', σελ. 104, 5 Διδ. «ὡσαύτως δὲ καὶ κόρυθος καὶ τέτριξ» καὶ ἀλλαχοῦ καὶ παρά τῷ Θεοκρίτῳ Ζ', 141 «ἄειδον κόρυθοι καὶ ἀκκνηθίδες». Ἐν τῇ Παλατίνῃ Ἀνθολογίᾳ φέρεται βιβλ. Θ', 380 «εἰ κύκνω δύναται κόρυθος παραπλήσιον ἄδειν» καὶ βιβλ. ΙΑ', 195 «ἐν γὰρ ἀμούσοις καὶ κόρυθος κύκνου φθέγγετ' ἀοιδότερον», ἔπερ ὡς παροιμιῶδες ἐκυκλεῖτο, καθὰ καὶ τὸ μετὰ μουσῶν κόρυθος (Ἴδε Ζηνόβιον Ζ', 77 καὶ Διογενιανὸν ς', 50. Πρβ. Ρουγκήνιον Τιμ. σελ. 164 καὶ Σνειδῆρον Ἀριστοτ. π. Ζῷ. Ἰς. Τόμ. Δ', σελ. 128 καὶ Σειλήρον Ἀλκίφρ. σελ. 355).

Σκαρλάτος ὁ Βυζάντιος μόνην τὴν κατ' ἀρσενικὸν γένος ἐκφορὰν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ὀνόματος γινώσκει γράφων ἐν τῷ Λεξικῷ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης σελ. 744 «Κόρυθος (ὁ). [κόρυς] εἶδος μικροῦ κελαδιστικοῦ πτηνοῦ (μὲ λόφον εἰς τὴν κεφαλὴν), (κοινῶς) σκορδαλός».

Ἄλλ' ὅτι ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ θηλυκῶς ἡ κορυθός γινώσκομεν πάντες οἱ μαθόντες γράμματα διδασκόμενοι ἐκ τοῦ ἀπαντωντος ἐν τοῖς Ὀρνισι τοῦ Ἀριστοφάνους στίχ. 471 κέξ. :

A. Ἀμαθῆς γὰρ ἔφυς κού πολυπράγμων οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας,
ὅς ἔφρασκε λέγων κορυθὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι
προτέραν τῆς γῆς, κάπειτα νόσφ' τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν.
γῆν δ' οὐκ εἶναι, τὸν δὲ προκείσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀποροῦσαι
ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξει.

B. Ὁ πατήρ ἄρα τῆς κορυθοῦ νυνὶ κεῖται τεθνεώς Κεφαλήσιν.

Ἐγένετο δὲ καὶ παρατήρησις περὶ τῆς χρήσεως ταύτης ἐν τοῖς εἰς τὸν κωμικὸν σχολίοις ἔχουσα ὧδε· «Ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι : Ἐπεὶ λόφον ἔχει ἡ κορυδός. Θηλυκῶς δὲ εἴρηκε τὴν κορυδόν. Πλάτων δὲ ἀρσενικῶς.

Ὁ Πλάτων εἶπεν ἐν τῷ Εὐθυδήμῳ σελ. 291, β' «ὥσπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς κορυδοὺς διώκοντα.» Κεῖται δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει Τόμ. Γ', σελ. 180, 53 «ἔτι δὲ τῶν τοιούτων ὁ μὲν κόρυθος καὶ ὁ σκολόπαξ καὶ (ὁ) ὄρτυξ ἐπὶ δένδρου οὐ καθίζουσιν» καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ Ἠθικ. σελ. 380 ς' «ὡς Λήμνιοι κορυθῶν τὰ τῶν ἀττελάδων εὐρίσκοντας ᾧ καὶ κόπτοντας (Γρ. κἀπτοντας)» καὶ σελ. 507 δ' «κόρυδον ὄφθαι πετόμενον κράνος ἔχοντα χρυσοῦν καὶ δόρυ» καὶ μετ' ὀλίγα «κόρυθος ὄπτει πετόμενος κράνος ἔχων χρυσοῦν καὶ δόρυ» καὶ παρὰ Δίωνι τῷ Χρυσοστόμῳ Τόμ. Α', σελ. 293 «οἱ δὲ κόρυθοι πόσω τινὶ θᾶπτον ὑμῶν διέρχονται τὸ στάδιον ;» καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ σελ. 241 α' «Φιλόξενος δ' ἡ Πτερνοκοπίς, ἐμπεσόντος λόγου ὅτι αἱ κίχλαι τίμιαι εἰσι καὶ τοῦ Κορυδου παρόντος, ὃς ἐδόκει πεπορνεῦσθαι, ἀλλ' ἐγώ, ἔφη, μνημονεύω ὅτε ὁ κόρυθος ὀβολοῦ ἦν».

Πολὸν περὶ τοῦ προκειμένου ὀρνιθίου λόγον ποιεῖται ὁ Γαληνὸς γράφων Τόμ. ΙΒ', σελ. 360 «Ὁ γε μὴν κόρυθος τὸ πτηνὸν ζῷον τοῦτ' ἐστὶ τὸ μικρόν, ὃ καὶ κατὰ τὰς ὁδοὺς πολλάκις ὀρώμεν, ἐψόμενον ἐν τῷ ζῳμῷ τοὺς κωλικοὺς ὠφελεῖ—Ἐχει δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦτο τὸ ζῷον ὥσπερ τινὰ λόφον ἐκ τῶν τριχῶν αὐτοφυῆ, δι' ὃν καὶ ὁ μῦθος ἐν Ἀριστοφάνει ὁ κωμικὸς ἔγραψεν ἐπλάσθη—Τοῦτο δὲ φασιν καὶ τὸν Θεόκριτον αἰνίττεσθαι λέγοντα

οὐδ' ἐπιτυμβίδιαι κορυθαλλίδες ἡλαίνονται.

δηλοῦν γὰρ αὐτὸν τὰς τὸν τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχούσας. Προσέθηκα δὲ ταῦτα τῷ λόγῳ διὰ τὸ βούλεσθαι σαφῶς δηλῶσαι τὸ ζῷον τὸν κόρυθον, ὁποῖαν τινὰ τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνάστασιν ἔχει τῶν τριχῶν, ἐπειδὴ τῆς ὠφελείας αὐτοῦ πρὸς τοὺς κωλικοὺς ἐπειράθη

καὶ βούλομαι καλῶς γνωρίσαι τοῖς οὐκ εἰδόσιν αὐτόν, ἐπειδὴ τοῖς πυργήτοις (Γρ. *πυργηταῖς*) ὀνομαζομένοις ἔοικεν, ἀλλὰ τῷ τελόφῳ διακρίνεται καὶ βραχύ τι μείζων ἐστὶν αὐτῶν.» Παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ Ζ', 22 ἀνεγνώσκειτο ἄλλοτε :

οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται.

ὅπερ βάρβαρον (Πρβλ. Κόβητον *Μνημοσ.* 1882, σελ. 252).

Εἶνε δὲ τὸ ὄρνιθιον τοῦτο μικρότερον μὲν τοῦ ὄρτυγος, ἐμπερὲς δ' αὐτῷ τὸ χρῶμα. Ὅθεν λέγει ὁ Τίμαιος Πλάτ. Λεξ. σελ. 164

«Κόρυδοι : ὅμοιοι ὄρτυξιν ὄρνιθες.» Πρβ. καὶ Σουίδ. λ. κόρυδοι·

Ὁ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Ζῴων βιβλ. ις', ὃ γράφει «Τοιαῦτ' ἄττα καὶ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ τοῦ κορυδίου τερατευόμενοι προσεῖχον μῦθῳ τινί, ὅπερ οὖν ἀκολουθησαί μοι δοκεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς ἐν Ὀρνισι λέγων—Ἔοικεν οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα ἐπ' ἄλλου μὲν ὄρνιθος, ἐπιρρεῦσαι δ' οὖν καὶ τοῖς Ἕλλησιν» (Πρβ. καὶ Κόβητον *Μνημοσ.* 1859, σελ. 339).

Φέρεται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ ὄνομα τετρασύλλαβον κορυδαλός ἢ κορυδαλλός, ὅπερ ἀποδοκιμάζουσι παλαιοὶ γραμματικοὶ μόνον τὸ τρισύλλαβον κόρυδος ἐγκρίνοντες. Ὁ Φρύνιχος ἐν τῇ Ἐπιτομῇ σελ. 338 ἀποφαίνεται «Κορυδαλός : Εὐβούλου τοῦ κωμωδοποιοῦ δράμα ἐπιγράφεται οὕτως· σὺ δὲ τοῖς περὶ Ἀριστοφάνην πειθόμενος κόρυδον λέγε τὸ ζῶον.» Λέγει δὲ καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος σελ. 213, 12 «Κόρυδος καὶ κορυδαλός καὶ κορυδαλίς : τὸ στρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ ὡσπερ λόφον. Ἔστι δὲ τὸ μὲν κόρυδος Ἀττικόν· Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Ἀδολεσχίας· κόρυδος ὥπται πετόμενος· τὸ δὲ κορυδαλός κοινόν, εἰ καὶ Εὐβούλος χρῆται. Ἔστι δὲ καὶ Κορυδαλός δῆμος Ἀθήνησι, τὸ δὲ κορυδαλίς ποιητικόν, ὡς Θεόκριτος· ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες.» Τοῖς ὑπὸ τοῦ Φρυνίχου καὶ τοῦ Μαγίστρου εἰρημένους παραπήγνυμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀμμωνίου γεγραμμένα σελ. 84 «Κόρυδος καὶ Κορυδαλός διαφέρει· κόρυδος μὲν γὰρ τὸ ὄρνεον, λέγεται δὲ γῆς ἱερόν· Κορυδαλός δὲ δῆμος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ σωτήρος κούρης

ιερόν.» Ὁ Βαλκενάριος ἐν ταῖς εἰς Ἀμμώνιον Παρατηρήσεσι σ. 129 μετέγραψεν «ἐν φ̄ Σατείρας κόρης ἱερόν» (Πρβ. καὶ Βαχμ. Ἄν. Τόμ. Β', σελ. 379,8) Ἐν τοῖς εἰς Πλάτωνα Σχολίοις (Εὐθυδ. σελ. 291 β') λέγονται οἱ κόρυδοι ἱεροὶ τῆς Γῆς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς· «Κόρυδοι ὄρνιθες ὄρνυξιν ὅμοιοι, οὓς ἔνιοι μὲν (κορυδαλλίδας, ἔνιοι δὲ) κορυδαλοὺς φασί, Γῆς καὶ Ἀθηνᾶς ἱεροί.» Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Ἄγλαοφ. σελ. 980.

Τὸ ἀποδοκιμαζόμενον ὄνομα ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνάτῳ βιβλίῳ, τῷ νῶτον ὑπὸ τινων νομιζομένῳ, τοῦ συγγραμματος τοῦ Ἀριστοτέλους τοῦ ἐπιγραφομένου Περὶ Ζῴων Ἱστορίαι κεφ. ΚΘ', 4 «κορυδαλλῶν δ' ἐστὶ δύο γένη· ἢ μὲν ἐτέρα ἐπίγειος καὶ λόφον ἔχουσα, ἢ δ' ἐτέρα ἀγελαία καὶ οὐ σποράς» καὶ κεφ. Λς', 5 «ὅσοι μὲν μὴ πτητικοί, ἀλλ' ἐπίγειοι, κονιστικοί, οἷον ἀλεκτορίς, πέρδιξ, ἀτταγὴν, κορυδαλλός, φασιανός» (Τόμ. Γ', σελ. 186, 9 καὶ 207, 41. Πρβ. καὶ Σνειδῆρον Ἐκκλ. Φυσ. Τομ. Β', σελ. 40. Φέρεται δὲ καὶ παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ Γ', 51 «ἐγειρομένῳ κορυδαλλῶ» καὶ παρὰ τῷ Αἰλιανῷ περὶ Ζῴ. Δ', 5 «κορυδαλλός δὲ ἀκανθυλλίδι νοεὶ πολέμια» καὶ ς', 46 «κορυδαλ(λ)ός δὲ νάπυος σπέρματι» καὶ παρὰ τῷ Διοσκορίδῃ Τόμ. Α', σελ. 189 «κορυδαλλός ὄρνιθίον ἐστὶ μικρὸν ἔχον κατὰ τῆς κορυφῆς ὑπεροχὴν ὡσπερ ταῶν» καὶ παρὰ τῷ Γαληνῷ Τόμ. Β', σελ. 624 «ἢ κορυδαλοῦ μικρότερον» καὶ Τόμ. ΙΔ', σελ. 243 καὶ παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ Τραλλιανῷ Τόμ. Β', σελ. 375 «κορυδαλός ἐσθιόμενος τὸ αὐτὸ ποιεῖ» καὶ σελ. 377 «κορυδαλός καιόμενος καὶ λειούμενος» καὶ «ὁ κορυδαλός ἐζήτει». Ἴδε καὶ Λοβέκκιον Φρον. σελ. 339.

Ἐν τῷ κώδικι τοῦ Ἡσυχίου εἶνε γεγραμμένον «Κορυδαλός : ἢ πτηνὸν ζῶον· καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς· ἢ κόρυδος παρ' ἐνίων,» ἀνθ' οὗ ἀναγνωστέον ἴσως «Κορυδαλλός : πτηνὸν ζῶον, ἢ κόρυδος παρ' ἐνίων (λεγομένη)· καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.» Πρβ. «Κόψιχος : εἶδος ὄρνέου, ὃ κόσσυφος παρ' ἐνίων λέγεται.» Κεῖται δὲ παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ καὶ «Πίφιγξ : κορυδαλ(λ)ός.» Ἴδε Τούπιον Emendat. Τόμ. Δ', σελ. 21.

Τοῦ θηλυκοῦ κορυδαλλίς ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ Θεόκριτος, οὗ ἐμνη-
(TOM. 5'.)

μονεύθη ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τῷ χωρίῳ. Ἄπαντᾶ δὲ καὶ παρὰ τῷ Εὐναπίῳ σελ. 104 Βοισσ. «ἀλλ' οὐδὲ κορυθαλλίς, ἢ παροιμία φησὶν, ἄνευ λόφου, οὐδὲ Ὀρειδάσιος ἦν ἄνευ φθόνου.» Ἐν τῷ Τιμολέοντι τοῦ Πλουτάρχου κεφ. ΑΖ', 1 φέρεται «ἐπεὶ δὲ χρῆν, ὡς ἔοικεν, οὐ μόνον πᾶσι κορυθαλλοῖς λόφον ἐγγίνεσθαι κατὰ Σιμωνίδην,» ἐν δὲ τοῖς Ἠθικοῖς αὐτοῦ ἀναγινώσκεται σελ. 91 ε' «ἐπεὶ δὲ πάσαισι κορυθαλλῆσι (κορυθαλλίσι) χρῆ λόφον ἐγγενέσθαι κατὰ τὸν Σιμωνίδην» καὶ σελ. 809 β' «ἐπεὶ δὲ πάσαις κορυθαλλίσι κατὰ Σιμωνίδην χρῆ λόφον ἐγγενέσθαι» (Πρβ. Βυττεμβάχιον Πλουτ. Τόμ. ς', σελ. 634 καὶ Βοισσονάδην Εὐναπ. Τόμ. Α', σελ. 416). Τὴν Σιμωνίδειον ῥῆσιν ὁ μὲν Σνειδερίνος (Σιμωνίδ.) σ. 115 προηνέγκατο ὡδε :

Πάσαισιν κορυθαλλίσιν
χρῆ λόφον ἐγγενέσθαι.

ὁ δὲ Βέργκιος (Ποιητ. Λυρ. σελ. 1141 ἐκδ. γ') οὕτωςιν :

Ἐπεὶ
πάσαις κορυθαλλίσι χρῆ λόφον ἐγγενέσθαι.

Ἐν ἀποσπασματι τοῦ Ἐπιγράμμου παρ' Ἀθην. σελ. 399 δ' ἔχουσι τάντίγραφα κορυδάλλας φιλοκονεΐμονας ἢ φοινικονεΐμονας ἔπερ ὁ μὲν Κασαύβων μετέγραψε φοινικοΐμονας, ὁ δὲ Πόρσων φοινικεΐμονας· ἀλλ' ὁ Ἀρήνσιος ἀνέγνω φιλοκονίμονας νοῶν κονιστικούς (Ἴδε Λωρένζιον Ἐπιγράμ. σελ. 237).

Ἐν τῷ Λεξικῷ Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου σελ. 744 εἶνε γεγραμμένον «Κορυδαλή καὶ Κορυδαλὶς (λλίς), ἶδος (ῆ) καὶ Κορυδαλὸς (λλός ;), (ὶ)=Κόρυδος». Ὁ ὑπὸ τοῦ Σκαρλάτου ἀμφιβαλλόμενος τύπος κορυθαλλός οὐ μόνον ἀναμφίβολος εἶνε ἀλλὰ καὶ ὀρθότερος τοῦ δι' ἐνός Λ ἐκφερομένου, ὃν εὐλόγως ἴσως τινὲς ἀνυπόστατον ὑπολαμβάνουσιν. Ὁ Ἀρκάδιος ἐν τῷ περὶ Τόνων λέγει σελ. 54, 7 «Τὰ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐκφερόμενα παραληγόμενα τῷ Α βαρύνεται, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ Κ ἄρχοιτο· ἀρύβαλλος τὸ μαρσίπιον, περίαλλος τὸ ἰσχίον, αἰγίθαλλος. Κραπαταλλός δὲ εἶδος νομίσματος καὶ κορυθαλλός ὀξύνεται.» Πρβ. καὶ σελ. 31, 16 «Τὰ εἰς

δύο ΛΛ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς δξύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικὰ παρώνυμα εἶη γενόμενα ἀπὸ τῶν εἰς ΗΣ· κορυθαλλίς, ἀναθαλλίς ἢ σφαῖρα, συκαλλίς—θρυαλλίς.» Πρβ. Λοβέκκιον Φρον. σελ. 338 καὶ Ἐλδιδιον Πλουτ. Αἰμιλ. Παύλ. καὶ Τιμολ. σελ. 492 καὶ Ἀρήνσιον περὶ Διαλ. Δωρ. σελ. 102.

Ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Ἀριστοτέλους φέρεται καὶ γραφὴ κορυθάλλων καὶ κορυθάλος. Καὶ τὸ κύριον δ' ὄνομα Κορυθαλλός εὐρίσκειται προενηνεγμένον δι' ἐνὸς Λ Κορυθαλός καί, τοῦ τόνου ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης κειμένου, Κορυθαλος, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ τῷ ἐκ τοῦ Ἀμμωνίου ἐν τοῖς ἐπάνω παρατεθέντι. Ὄρθως παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ σελ. 377,1 εἶνε γεγραμμένον «Κορυθαλλός: δῆμος τῆς Ἴπποθωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Κορυθαλλεύς· τὰ τοπικὰ Κορυθαλλόθεν Κορυθαλλόνδε Κορυθαλλοί.» Ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιγραφῶν φέρεται Κορυθαλλεῖς καὶ Κορυθαλλέων (Τόμ. Α', σελ. 306 καὶ Τόμ. Γ', σελ. 1149. Πρβ. καὶ σελ. 1146).

Ἐν Τόμ. Ε', σελ. 354 γραπτέον ὑπόπτεισε ἀντὶ τοῦ ὑπόπτεισσε καὶ μαλακῆ ἀντὶ τοῦ μαλακΟΥΣ

Οὔτε μαζῆ οὔτε μαζῆ οὔτε μαζὺ
εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή, ἀλλὰ μαζί.

Συνήθως γράφουσι τὴν λέξιν ταύτην παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ υ πιστεύοντες παλαιᾶ τινι ἔτυμολογίᾳ αὐτῆς ἐκ τοῦ ἄμα-σύν, ἔθεν [ἄ]μα-σύν [ν] = μαζύ. Ἄλλ' ἡ δοξασία αὕτη εἶναι πολλαχῶς ἐσφαλμένη· διότι πρῶτον ἡ ἔτυμολογία αὕτη καταπατεῖ θεμελιώδη νόμον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνίδος, καθ' ὃν τὸ σ οὔτε μεταξὺ δύο φωνηέντων οὔτε ἐν ἀρχῇ λέξεως φωνήεντος ἐπομένου οὔτε ἐν τέλει λέξεως μεταλαμβάνει τῆς ἡγηρᾶς τῶν περὶ αὐτὸ φωνηέν-